

ČASOPIS ŽIAKOV 1. SÚKROMNÉHO GYMNÁZIA V
BRATISLAVE A SZŠ BAJKALSKÁ 20, BRATISLAVA

ZVERINEC 04



ročník 7., školský rok 2025/2026



REDAKČNÁ RADA

ŠÉFREDAKTORKA
MICHAELA KABÁTOVÁ

ZAKLADATEĽ,
MOTIVÁTOR A GRAFIK
MIROSLAV RAPANT

ODBORNÝ DOHĽAD
EVA BABEJOVÁ

JAZYKOVÁ
KOREKTÚRA

MIA VILÍMOVÁ
ZUZANA VEDEJOVÁ
ŠIMON VIŠŇOVSKÝ

ILUSTRÁTORKA
JÚLIA PAVLOVIČOVÁ

KOMIKSMAJSTER
MARTIN TRAJLINEK
MAXIM ČAMBOR

Milí čitatelia,

školský rok 2025/2026 sa už blíži ku koncu a my sa už všetci tešíme na prázdniny. Predtým si ešte môžete prečítať naše posledné tohtoročné vydanie Zverinca, v ktorom sa dozviete o rôznych zaujímavých hobby, školských výletoch, podujatiach a súťažiach. Nájdete tu aj rozhovory s učiteľmi, ekorubriku a komiksy.

S veľkou radosťou sa s vami chceme podeliť o úspech, ktorý sme získali v Celoslovenskej súťaži triednych a školských časopisov **Pro Slavis 2025**. Naš časopis získal **1. miesto** v 2. kategórii: Základné školy, školské časopisy. Toto ocenenie je výsledkom práce celého redakčného tímu. Chcela by som sa poďakovať vám všetkým, ktorí ste prispeli svojimi nápadmi a tvorivosťou k tomu, aby bol náš časopis zaujímavý a pestrý. Ďakujem aj vám, čitateľom, za váš záujem o časopis Zverinec.

Prajem vám krásne leto plné oddychu.

*Michaela Kabátová,
šéfredaktorka, 7. ELFS*

web školy: <https://www.1sg.sk>

insta školy: <https://www.instagram.com/1sg.sk/>

facebook školy: <https://www.facebook.com/1sg.sk>

ZA FOTOGRAFIE Z EXPEDÍCIE SLOVENSKO ĎAKUJEME DANIELOVI PISKOVI Z TRIEDY NEGOTIATORS ZA ILUSTRÁCIE ĎAKUJEME JÚLII PAVLOVIČOVEJ Z TRIEDY SKIPPERS, OBÁLKA ČASOPISU BOLA VYTVORENÁ UMELOU INTELIGENCIOU

REDAKTORI TOHTO ČÍSLA: LAURA KIŠŠOVÁ, ADELA MEDOVÁ, ADAM TCHAMBAK, MAREK REGULI, SILVIA HITZINGEROVÁ, ŠIMON VIŠŇOVSKÝ, PATRIK PILIAR, MIRIAM SYSÁKOVÁ, KAROLÍNA MÁŠIKOVÁ, NATÁLIA KLIMOVÁ, DOMINIK DOUBEK, IZABELA HALÁSOVÁ, DANIEL ANDRÁŠ, ANDREJ RUSIŇÁK, MICHAL BUDAY, ARTEM BELKIN, FILIP PERĎOCH, MARTIN TRAJLINEK, MAXIM ČAMBOR, BRUNO KRANER, NINA HRDLÍKOVÁ A BRUNO HREHOVČÍK



OBSAH

NÁŠ PESTRÝ ŠTUDENTSKÝ ŽIVOT

- JAZYKOVO-POZNÁVACÍ POBYT V NEMECKU
- DEŇ V LINDAU
- EXPEDÍCIA SLOVENSKO 2026
- EXKURZIA DO PLANETÁRIA V HURBANOVE

MOJE HOBBY

- PLÁVANIE
- SYNCHRONIZOVANÉ PLÁVANIE
- WEXL TRAILS
- MOJE KRÁĽOVSKÉ HOBBY

LITERÁRNE OKIENKO

- RECENZIE NA KNIHY:
BUĎ UŽITOČNÝ (SEDEM ZÁSAD
PRE ŽIVOT)
ODPORÚČANIE NA KNIHU
ČO MAČKY CHCÚ-YUKI HATTORI
- VTIPY

EKO RUBRIKA

- NINA HRDLÍKOVÁ:**
- DEŇ ZEME
 - PLYTVANIE

ROZHOVORY

- BARBORA ULRICHOVÁ
- EVA JAHELKOVÁ
- EMMA PATRÍCIA PONGRÁCOVÁ

VOĽNÁ RUBRIKA

- MOJE ŠTÚDIUM V USA
- GRUZÍNSKO



NÁŠ PESTRÝ ŠTUDENTSKÝ ŽIVOT



JAZYKOVO-POZNÁVACÍ POBYT V NEMECKU

V **prvý deň – sobotu** sme absolvovali asi najúnavnejšiu časť celého zájazdu, a to cestu autobusom do Nemecka. Cesta nám zabrala takmer celý deň. Na ubytovanie do obce Weißenberg sme prišli podvečer, akurát na teplú večeru a večerný program.

V **nedeľu** sme si urobili výlet do hlavného mesta Bavorska (jedného zo šestnástich nemeckých regiónov) – Mníchova. Jeho centrum je veľmi pekné, farebné, a čo bolo hlavné, plné kostolov a pamiatok. Konkrétne sme boli vo Frauenkirche, ktorej dve majestátne veže siahajú až do výšky 99 metrov alebo pri starej aj novej radnici. Poobede sme navštívili obrovské Deutsches Museum, v ktorom sme mohli vidieť veci z rôznych tematických odvetví – od vesmírnych staníc a rakiet po architektúru mostov a ľudské telo. Bol to vynikajúci a obohacujúci zážitok a predpokladám, že každý si tam našiel niečo, čo ho zaujalo.

Pondelok bol prvý deň, kedy sme mali školu s nemeckým lektorom. Nachádzala sa v mestečku Friedrichshafen, 40 minút od nášho ubytovania. Boli sme rozdelení do troch skupín podľa úrovne našej nemčiny na základe online testov, ktoré sme napísali ešte v škole v Bratislave. Po škole sme navštívili ostrovnú časť mesta Lindau – videli sme rôzne pamiatky, ako Narrenbrunnen (Fontánu bláznov), alebo pekný prístav s majákom a sochou leva. Tam sme mali aj aktivitu – museli sme sa odfotiť s tromi pamiatkami, ktoré sme počas prechádzky videli, a napísať stručný text o jednej z nich (v nemčine!).

V **utorok**, ako každé doobedie, bola jazyková škola. Po obede sme zostali v meste Friedrichshafen – tam sme navštívili múzeum vzducholodí – Zeppelin Museum. V ňom nám náš nemecký sprievodca vysvetlil, z čoho sa taká vzducholod' skladá, ako funguje, jej krátku históriu a čo sme v minulosti vo vzducholodi mohli vidieť. Následne sme mali v meste rozchod a potom sme sa autobusom presunuli do penziónu.

V **stredu** sme mali trochu odlišný program od ostatných – síce sme navštívili ľudské sídlisko, lenže asi 6000 rokov staré. Videli sme totiž skanzen a napodobeninu toho, ako sa kedysi v praveku žilo. A nebol to len taký obyčajný skanzen, ale skanzen na vode. Malé domčeky stáli na drevených koloch siahajúcich niekoľko metrov pod hladinu Bodamského jazera.

Vo **štvrtok** sme sa po škole autobusom presunuli do mesta Konstanz (Kostnica), ktoré leží blízko švajčiarskych hraníc. V meste sme navštívili SeaLife centrum, v ktorom sa nachádzalo aj veľké akvárium, cez ktoré viedol tunel dlhý osem metrov. Z neho bolo vidno akvárium zvnútra. Nachádzali sa tam aj tučniaky, ktoré vydávajú zvuk podobný oslovi – podľa toho sú aj pomenované. Tento výlet bol celkom zaujímavý, ale samotná budova bola celkom malá a bolo v nej veľa ľudí, takže tam nebolo veľa priestoru.

V **piatok** sme zašli do susedného štátu a navštívili rakúske mesto Bregenz. Okrem rozchodu sme v meste nepodnikli nič iné. Zaujímavejšie bolo, že späť na našu stranu jazera sme prišli loďou namiesto autobusu. Bol to veľký zážitok vidieť mesto z jazera a plavba bola zábavná – stáli sme na úplnom vrchu lode (ako jedni z mála sme to vo vetre a zime vydržali celú polhodinu). Podľa nás bolo práve toto najlepším zážitkom pobytu.

Posledným dňom nášho pobytu v Nemecku bola **sobota**, kedy sme sa autobusom previezli naspäť do Bratislavy. Ráno sme sa naraňajkovali, zobrali kufre a vyrazili na cestu. Po ceste sme mali asi tri alebo štyri rýchle zastávky na odpočívadle, ale inak sme išli bez problémov a zdržaní. Cesta nám v porovnaní s prvou trvala kratšie – smerom do Nemecka sme cestovali 11 hodín, a do Bratislavy len 9.

Prioritou výletu bolo obohatenie našej nemčiny a naučenie sa niečoho o priestore a histórii Bodamského jazera a jeho okolitých mestách a miestach spolu s našou sprievodkyňou, ktorá bola s nami celý týždeň a rozprávala nám zaujímavosti o miestach, ktoré sme mali v pláne navštíviť. Na záver by sme sa chceli poďakovať našim učiteľkám, pani sprievodkyni a pánovi šoférovi autobusu za príjemný zážitok a výlet v zahraničí.

Daniel Andráš, Michal Buday z Andrej Rusiňák, tercia Skippers



DEŇ V LINDAU

Mne sa zo všetkých dní, ktoré sme strávili v Lindau, najviac páčil pondelok. V tento deň sme išli prvýkrát do školy a takisto do mesta Lindau. Začalo to super hneď od rána, keď sa mi podarilo vstať už pred budíkom a všetko som stihla a nič si nezabudla. Po raňajkách, kde som si dala žemľu s výborným višňovým džemom, sme išli do novej školy, kde nás rozdelili do skupín, v ktorých sme sa učili celý týždeň. Tam som mala zase šťastie, pretože sme dostali skvelú učiteľku, ktorá nám, ak sme niečomu nerozumeli, danú vec ukázala alebo opísala a bola veľmi vtipná.

Prvý deň v škole bol len taký rozbiehajúci, ale aj tak to bola sranda, hlavne, keď sme úplne všetko nevedeli povedať po nemecky a aj tak sme sa museli nejakými silami dorozumieť. Potom sme išli na obed do reštaurácie, kde sme chodili ďalšie štyri dni, a potom sme išli do Lindau. Tam sme dostali rozchod a mohli sme si ísť pozrieť pekné pamiatky, ako napr. radnicu a maják a pripraviť o jednej z nich krátky text. Pamiatky boli zaujímavé, ale aj tak sme najviac času strávili pri fotení si krásnych žltých kvetov, ktoré tam boli. A keďže sme mali ešte čas, tak sme sa rozhodli sadnúť si do kaviarne. Menší problém bol nejakú kaviareň nájsť, a keď už sme ju konečne našli, tak sme zistili, že sme pred ňou celé hľadanie začali. A práve, keď sme si sadli dovnútra, tak sa hrozne rozpršalo. My sme už len videli našich spolužiakov behať vonku v pršiplášťoch v daždi a my sme len vo vnútri, v teple, jedli výborné koláče. Keď konečne dopršalo, tak sme utekali nakúpiť jedlo na oslavu, ktorú sme pripravovali tajne pre spolužiačku, lenže sme si zle vypočítali čas a takmer sme nestihli prísť načas na skončenie rozchodu. Keď sme po nekonečnej ceste z Lindau prišli do hotela, ponáhľali sme sa a hneď sme išli na večeru.

Po večeri sme sa už len rozprávali a hrali hry a išli sme celkom skoro spať.

Izabela Halászová, Skippers



EXPEDÍCIA SLOVENSKO 2026

Expedícia Slovensko 2026 pod vedením Viliama Kerekeša, Michaela Hanzalíka, Kataríny Hricovej a Lucie Ortutayovej pre nás opäť objavila desiatky krásnych a zaujímavých slovenských lokalít. Kvartáni triedy Negotiators a deviataci triedy Words majú za sebou vyčerpávajúcu, ale podnetnú a významnú výpravu. Podrobný program bol plánovaný vyvážene, v priebehu šiestich dní:

- **Streda** – Vodné dielo Gabčíkovo, lodný mlyn a najdlhší kolový most Kolárovo, mesto Komárno, Most Márie Valérie a ostrihomská bazilika v Štúrove – Ostrihome, skalné obydlia Brhlovce, Počúvadlianske jazero,
- **Štvrtok** – výstup na Sitno, mesto Banská Štiavnica, drevený artikulárny kostol v Hronseku, centrum Banskej Bystrice, rozvíjanie remeselných zručností – plstenie a košíkárstvo,
- **Piatok** – interaktívne múzeum Litterra, Ochtinská aragonitová jaskyňa, kaštieľ Betliar, Zádielska tiesňava,
- **Sobota** – centrum Košíc, Solivar v Prešove, Ľubovniansky hrad v Starej Ľubovni,
- **Nedeľa** – Múzeum pieninskej prírody, Červený Kláštor a kvôli nepriaznivému počasiu bol zrušený splav po Dunajci, preto sme navštívili kúpalisko AquaCity v Poprade,
- **Pondelok** – Slovenské múzeum ochrany prírody a jaskyniarstva, Lučiansky vodopád a expedíciu sme zakončili návštevou kostolíka v Dražovciach pri Nitre.

Ďakujeme za túto skvelú možnosť!

Natália Klimová, Negotiators

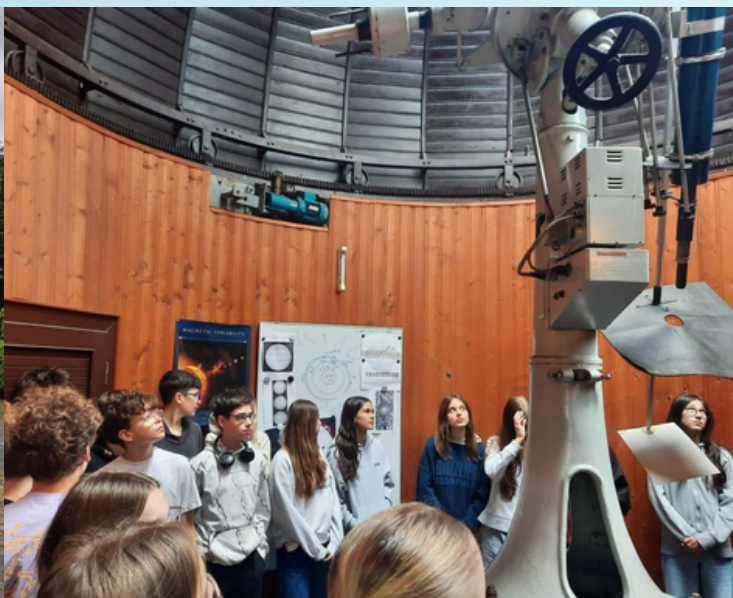




Fotografie: Daniel Pisk, Negotiators



Fotografie: Daniel Pisk, Negotiators



EXKURZIA V PLANETÁRIU V HURBANOVE

18. 5. 2026, dva dni po návrate z Lindau, sme my – trieda Rays a trieda Skippers, išli na celodenný výlet do planetária v Hurbanove. Autobus nám zo Štrkovca odchádzal o ôsmej a cesta nám trvala približne hodinu a pol. Ešte pred začiatkom exkurzie sme sa nadesiatovali v peknom parku, ktorý bol súčasťou areálu planetária.

Na začiatku prehliadky sme sa rozdelili na dve skupiny podľa tried. Naša trieda išla do „kina“, v ktorom nám na strope premietali nočnú oblohu, vysvetľovali ako hľadať súhvezdia, a pustili nám aj film o planétach v našej slnečnej sústave. Dost' veľa informácií, ktoré nám povedali, sme sa už dávnejšie učili v škole, ale napríklad som nevedel, že tie červené časti na Plute sú v skutočnosti zasnežené červeným snehom, alebo že veľká časť mesiacov aj planét má ľad na povrchu. Preto je možné, že majú aj podzemné jazerá a vodu.

Po skončení filmu sme sa vymenili so Skippers a išli sme na prednášku o fotografovaní planét a Mesiaca, kde nám hovorili aj o teleskopoch. Hneď potom nás zobrali pozrieť si kupoly hviezdárne s naozaj veľkými teleskopmi a ukázali nám, ako fungujú. V parku boli aj slnečné hodiny, na ktoré sme však museli chvíľu čakať, lebo bolo zamračené.

Do Bratislavy sme sa vrátili tiež autobusom, prišli sme okolo pätnástej. Myslím si, že sa exkurzia všetkým páčila a určite by som išiel znova.

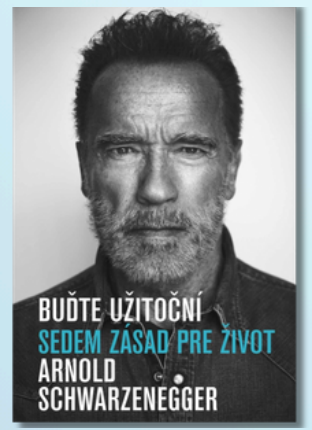


Dominik Doubek, 8. Rays





ARNOLD SCHWARZENEGGER – BUĎ UŽITOČNÝ (SEDEM ZÁSAD PRE ŽIVOT)



Recenzia knihy

Arnolda Schwarzeneggera asi väčšina ľudí pozná hlavne ako Terminátora alebo veľkého svalnáča z filmov. Táto kniha ale vôbec nie je o cvičení. Skôr je to taký návod na to, ako si upratať v hlave a zistiť, čo chceš robiť so životom. Podľa mňa ju napísal hlavne preto, že veľa mladých ľudí dnes nevie, kam smerujú.

Kniha je postavená na siedmich pravidlách, ktoré mu pomohli dostať sa z malej dediny v Rakúsku až úplne na vrchol. Mne najviac utkveli v pamäti tieto:

Maj jasnú víziu – keď nevieš, kam ideš, tak sa ľahko stratíš. Musíš mať predstavu, kým chceš byť, inak sa nikam neposunieš.

Ignoruj neprajníkov – keď Arnold hovoril, že chce byť najlepší kulturista alebo herec, ľudia sa mu smiali. On ich ignoroval.

Makaj ako drak – žiadne výhovorky. Hovorí, že deň má 24 hodín a keď spíš 8, tak máš stále dosť času niečo robiť.

„Rozbi zrkadlo“ – tým myslí, že sa nemáš stále pozeráť len na seba (napr. Instagram), ale byť užitočným aj pre ostatných.

Na knihe sa mi páči, že Arnold nie je len nejaký teoretik. Všetko vysvetľuje na príkladoch zo svojho života – z filmov, politiky alebo tréningov. Nie je to taký ten typ knihy, kde ti hovoria: „Ver si a všetko príde“. Skôr naopak – hovorí, že musíš makať viac ako ostatní.

Zároveň ti kniha neprikazuje presne, čo máš robiť, ale skôr ťa naučí rozmýšľať inak. Ukazuje, že aj obyčajný človek sa môže niekam dostať, keď má disciplínu a cieľ.

Čo ma asi najviac prekvapilo, bolo to, ako otvorene hovorí o svojich zlyhaniach. Často si myslíme, že takíto ľudia mali všetko ľahké, ale on opisuje aj dosť ťažké momenty – napríklad zdravotné problémy alebo neúspechy v politike. Dosť ma zaujala časť o chybách. My sa v škole často bojíme niečo pokaziť, lebo bude zlá známka alebo trápna situácia pred triedou. On to berie úplne inak – chyba je podľa neho normálna vec, z ktorej sa máš poučiť.

Zaujímavý bol aj jeho pohľad na disciplínu. Dnes sa stále rieši „work-life balance“ a oddych, ale Arnold ide úplne opačne. Niekedy mi prišiel až dosť prísny, hlavne, keď písal, že máme využiť každú minútu. Na druhej strane – keď si vezmem, koľko času denne strávime scrollovaním TikToku alebo Reels, tak asi má pravdu.

Kniha je napísaná jednoducho a priamo. Nie sú tam žiadne zložité filozofické veci. Máš pocit, akoby si s ním sedel niekde vo fitku a on ti normálne dával rady do života. Občas sa to síce trochu opakuje, ale asi to robí naschvál, aby si si to zapamätal.

Ak by som mal niečo vytknúť, tak asi to, že jeho život je dosť extrémny. Nie každý chce byť guvernér alebo najlepší kulturista na svete. Niekedy som mal pocit, že tie rady sú skôr pre ľudí, ktorí chcú byť úplne top, nie pre bežného človeka. Ale aj tak si myslím, že tie základné veci (disciplína, cieľ) platia pre každého.

Najviac mi asi ostala v hlave myšlienka, že máme byť užitoční. Dnes sa veľa rieši, ako vyzeráme na sociálnych sieťach, ale on hovorí, že skutočný zmysel je pomáhať druhým. Spomína aj svoju prácu pre organizáciu Special Olympics (celosvetovú športovú organizáciu pre deti a dospelých s intelektuálnym znevýhodnením) a že mu to dalo viac než peniaze z filmov. To ma celkom donútilo zamyslieť sa nad tým, či by som nemohol robiť viac aj pre iných, nielen riešiť seba.

Kniha Buď užitočný nie je len pre fanúšikov akčných filmov alebo fitka. Podľa mňa je vhodná pre každého, kto sa občas cíti stratený. Ukazuje, že Arnold nie je len „stroj na svaly“, ale aj človek, ktorý má čo povedať.

Kniha mi nedala univerzálny návod na šťastie, ale dala mi niečo lepšie – chuť vstať z gauča a začať na sebe niečo meniť. Hodnotím ju 9/10 a určite sa k nej vrátim v momentoch, keď mi bude chýbať motivácia do učenia alebo tréningu.

LEIGH BARDUGO - VRANIA ŠESTKA

Recenzia knihy

Vrania šestka je fantasy román od autorky Leigh Bardugo. Túto knihu som si vybrala pre jej napínavú atmosféru, skvelo napísané postavy a veľmi zaujímavý dej.

Knih je o šiestich vyvrheloch, z ktorých každý pochádza z iného prostredia a má odlišnú minulosť. Sú najatí na riskantnú lúpež storočia. Ich úlohou je vlámať sa na Ľadový dvor a oslobodiť jedného väzňa. To môže znieť celkom jednoducho, až na to, že Ľadový dvor je nedobytná vojenská pevnosť a väzňom je známy vedec, ktorý dokáže mávnutím ruky rozpútať magický chaos v celom svete. Ešte k tomu členovia Vranej šestky musia prežiť dosť dlho, aby si vyzdvihli (a potom aj minuli) obrovskú finančnú odmenu. Vrania šestka je nezastaviteľná, ak sa len Kaz, Inej, Jesper, Nina, Matthias a Wylan nepozabijajú navzájom skôr, než vstanú od stola.

Prvých pár kapitol vás síce môže trochu nudiť, ale sa dej rozbehne, knihu nebudete môcť pustiť z ruky. Na knihe sa mi veľmi páči, ako dobre rozvítené sú vzťahy medzi postavami, či už kamarátske, nepriateľské, alebo niečo medzi tým. Poukazuje to na to, že aj keď máme rozdielnu minulosť, problémy či názory, je dôležité navzájom sa rešpektovať. Potom dokážeme aj zdanlivo nemožné.

Knihu by som odporúčala všetkým, ktorí majú radi trochu temna, historické fantasy, napínavú atmosféru a sympatické postavy. Ohodnotila by som ju 9/10. Nemám jej veľmi čo vytknúť. Autorkin štýl písania mi vyhovoval, páčili sa mi postavy a kniha ma rýchlo vtiahla do deja.

Karolína Mášiková, 8. Rays



YUKI HATTORI - ČO MAČKY CHCÚ

Recenzia knihy

Ako majiteľka tej najlepšej mačky na svete musím túto knihu odporučiť všetkými dvadsiatimi pazúrikmi. Knih o mačkách som prečítala veľa, ale táto sa mi páči najviac. V obchode som na ňu siahla kvôli jej pútavému a hravému obalu.

V knihe nájdete praktické rady, ako sa starať o mačku, ale aj návody, ako porozumieť mačacej psychike. Knih je rozdelená na tematické kapitoly, pričom niektoré z nich sú rozdelené na viaceré menšie časti. Napríklad v prvej kapitole sa dočítate o mačacej reči a tiež o mačacom správaní. Publikácia je vďaka tomu prehľadná a keď si potrebujete rýchlo niečo pozrieť, nemusíte v nej dlho listovať. Priznám sa, neraz sa mi to zišlo v kritických situáciách.

Zo začiatku je kniha úvodom do mačacieho sveta – vysvetľuje, ako sa k mačke správať a ako sa o ňu starať. Potom je každá z týchto tém rozvítená do hĺbky vrátane príkladov, s akými problémami sa môžete stretnúť. Na záver nasleduje zhrnutie celej knihy spolu s niekoľkými zaujímavosťami.

Každá strana obsahuje názornú ilustráciu s krátkym textom. Čítanie je tým vhodné pre všetky vekové kategórie. Pre menších sú obrázky, pre starších text. Všetko je písané veľmi jednoducho a „po lopate“.

VTIPY

- Čo robí slimák na diaľnici?
Riskuje.
- Prečo duchovia neklamú?
Lebo je cez nich vidieť.
- Čo robí mobil v posilňovni?
Nabíja sa.
- Prečo je matematika smutná?
Lebo má veľa problémov.
- Čo robí zebra pri počítači?
Hľadá čiernobielu tlač.
- Čo povedal jeden múr druhému?
Stretneme sa na rohu.
- Prečo ryby nehovoria?
Lebo majú plné ústa vody.
- Čo robí počítač, keď mu je zima?
Zavrie Windows.
- Ako sa volá smutná káva?
Depresso.
- Čo robí vták v knižnici?
Číta-pí.
- Prečo banán išiel k doktorovi?
Lebo nebol v šupke.
- Čo povie nula osmičke?
Pekný opasok.
- Prečo je snehuliak nervózny?
Lebo cíti tlak.
- Čo robí mesiac, keď je hladný?
Dá si hviezdnu polievku.
- Prečo krava nosí zvonec?
Lebo rohy nehrajú.
- Čo robí mačka na internete?
Myšuje.
- Ako sa volá lenivý pavúk?
Web dizajnér.
- Prečo knihy spia?
Lebo sú unavené z čítania.

pozbielal Marek Reguli, Glaciers



ROZHOVOR S BARBOROU

BARBORA ULRICHOVÁ, zástupkyňa našej riaditeľky, má k žiakom blízko. Nielen ako učiteľka dejepisu a etickej výchovy, ale aj ako členka školského podporného tímu. Je tu pre žiakov neustále, najmä keď potrebujú ľudsky poradiť, či výchovne usmerniť.

Kedy si u nás začala učiť a prečo si sa rozhodla práve pre našu školu?

Na našej škole som začala učiť v roku 2009. Tento rok bol zároveň aj rokom, kedy prvýkrát svoje brány otvorila Súkromná základná škola pre žiakov so všeobecným intelektovým nadaním. 1. súkromné gymnázium som ako Bratislavčanka poznala ako výbornú školu s úplne iným prístupom a vzťahmi. Som absolventka tradičného gymnázia 90. rokov, a preto som vždy chcela učiť na Čapkovej a dnes Bajkalskej.

Si zástupkyňou riaditeľky, triednou učiteľkou, učíš aj dejepis a etickú výchovu. Musí to byť určite náročné. Ako si predstavuješ ideálny oddych?

Môj ideálny oddych je spojený s pohybom. Od prechádzok v prírode so psom až po pravidelné cvičenie. Rada čítam knihy a počúvam podcasty.

Čo najdôležitejšie ťa naučili tvoji vlastní študenti za tie roky v triede?

Naučili ma a neustále ma učia nové veci nielen v IT technológiách, ale aj v oblasti medziludských vzťahov. Starajú sa o to, aby som profesijne napredovala a držala tempo s nimi. Takže ma naučili neustále sa posúvať a pracovať na svojom lepšom ja.

Ktoré obdobie v histórii učíš najradšej?

Mám rada politické dejiny. Preto rada učím témy od 18. storočia až po súčasnosť. Posledné roky sa zameriavam najmä na dejiny Balkánu.

Keby si sa mohla preniesť do akéhokoľvek roku kamkoľvek na svete, kedy a kde by to bolo?

Určite by som nechcela žiť v období akejkoľvek vojny. Čo je z pohľadu európskych dejín náročné. Ale chcela by som zažiť renesanciu v Taliansku, keď žili a tvorili dnes slávni umelci.



Vieme o Tebe, že si spoluautorkou učebníc aj recenzentkou dejepisného atlasu. V čom spočíva takáto práca?

Obe role sú rozdielne z pohľadu obsahu práce. Autorstvo je kreatívna práca a človek môže priniesť do učebnice svoje nápady. Recenzentka je založená na odbornej kritike už vytvorenej publikácie. Ako recenzentka nemám priestor veci vylepšovať, iba posudzovať ich kvalitu.

Ak by si mala možnosť zaviesť do školských osnov jeden úplne nový predmet, ktorý sa dnes nikde neučí, čo by to bolo a prečo?

Nevytvorila by som nový predmet, ale skôr rozšírila časovú dotáciu etickej výchovy, triednických hodín a telesnej výchovy. Obsahom hodín by malo byť viac sebazpoznanie a well-being žiakov.

Ako vnímaš umelú inteligenciu v školstve? Je to krok vpred, alebo skôr hrozba pre kreativitu a kritické myslenie študentov?

Téma AI je pre mňa veľmi otvorená a nemám na ňu definitívny názor. Aktuálne ju vnímam ako dobrého sluhu, ale zlého pána. Spoliehaním sa na AI prichádzame o rozvoj vlastného myslenia a mozog lenivie. Ale zároveň vie naše schopnosti a kreativitu posúvať ďalej a šetriť čas na iné, dôležitejšie veci v živote.

Zákaz sociálnych sietí pre mladších žiakov je teraz veľkou témou. Čo si o tom myslíš Ty?

Zákazom sa nič nevyrieši. Tak ako AI aj sociálne siete už sú tu niekoľko rokov a budú s nami už stále. Preferujem ich reguláciu pre mladých, ale to je v kompetencii našich zákonodarcov. Úlohou školy je otvárať témy negatív a nástrah sociálnych sietí medzi mladými ľuďmi, aby boli informovaní a vedeli sa bezpečne rozhodnúť.

Leto a prázdniny sa každým dňom blížia, no vieme, že učitelia pracujú aj cez leto. Plánuješ navštíviť aj nejaké zaujímavé miesta?

Cestovanie mi otvára možnosti spoznať bližšie miesta a kultúru národov, o ktorých často učím. Plánujem súkromne navštíviť Španielsko a pracovne v rámci projektu Erasmus+ sa idem vzdelávať v oblasti digitálnych technológií do Istanbulu.



**Ďakujeme za rozhovor.
Šimon Višňovský, 7. Elfs**





ROZHOVOR S EVINOU

EVA JAHELKOVÁ je absolventkou 1. súkromného gymnázia v Bratislave. So školou ju spájajú roky strávené v našich školských laviciach rovnako ako skutočnosť, že jej mama, Mária Smreková, spoluzriadovateľka školy a neskôr i riaditeľka, je dodnes jej kolegyňou. Eva je zástupkyňou riaditeľky školy, ako aj učiteľkou jej obľúbeného predmetu – chémie. Vyspovedali sme ju, aby sme ju všetci spoznali o čosi lepšie.

Kedy si sa rozhodla, že budeš učiteľkou? Prišla si k tomu sama, alebo ťa k tomu dovedla mamina?

Učiteľkou som chcela byť od útleho detstva. Keď nám triedna vysvetľovala vetnú skladbu, v duchu som to vysvetľovala inými slovami spolužiakom s pocitom, že to robím lepšie ako ona. Ocino aj mamina sú obaja učelia a nechali ma slobodne sa rozhodovať o štúdiu, neviedli ma k svojim predstavám. Ak ma ovplyvňovali, tak skôr ma odhovárali od učiteľskej kariéry, keďže to je náročné a málo ocenené povolanie. Nechala som si teda otvorené dvere a vybrala som si vedecký smer štúdia fyzikálnej chémie. Začala som učiť na našej škole už popri vysokej škole a pedagogické vzdelanie som absolvovala neskôr.

Čo ťa najviac bavilo na štúdiu na vysokej škole? Dalo ti to aj niečo iné ako odborné vzdelanie? Ak áno, čo?

Odborne ma veľmi bavila biochémia a genetika, najmä v laboratóriu. Najradšej som diskutovala a vysvetľovala pozorované javy. Či už to boli diskusie a polemiky o vedeckej téme, alebo to, ako zorganizovať konferenciu. Dalo mi to nadhľad nad rôznosťou ľudí. Veľa mi dalo aj štúdium v Škótsku, kde som mala zaujímavú individuálnu vedeckú úlohu v oblasti biofyziky, ale potvrdilo sa mi, že chcem pracovať s ľuďmi a nie sama v laboratóriu.

Aké to je učiť na škole, ktorej si absolventkou a mať bývalých učiteľov za kolegov?

Je to pocit bezpečia. Je pre mňa príjemné vedieť, čo od koho môžem čakať, lebo ma všetci veľmi dobre poznajú. Zároveň je výhodou vedieť sa vcítiť do študentov, keďže som bola na tejto škole v tomto systéme testov, projektov, ale hlavne partnerských vzťahov medzi učiteľmi a študentami. Myslím si, že je veľmi dôležité mať skúsenosti z rôznych pracovných oblastí, krajín a kultúr, aby mal človek pochopenie pre iných aj seba.

Ktorými tromi slovami by si najlepšie opísala kolektív učiteľov na 1SG?

Učiteľky a učitelia na našej škole sú v prvom rade láskaví, ambiciózni a otvorení novému poznaniu aj sebazoznaniu. Sú to tímoví hráči. Aj keď je učiteľ na hodine pri výkone svojho povolania sám, spolupráca v učiteľskom tíme je kľúčová pre tvorbu dobrej atmosféry v škole.

Aké to je pracovať po boku tvojej mamy?

Výborné, navzájom si pomáhame. A čo je lepšie, ako pošažovať sa mame, keď niečo nevyjde! Nechce mi však dávať ospravedlnenky do školy. 😊

Aké sú tvoje záľuby? Čo rada robíš vo voľnom čase?

Najradšej som v horách alebo v lese. Pred pár rokmi ma očarila diaľková turistika a v poslednom čase som strávila každú voľnú chvíľu na lyžiach.

Príprava týždenných rozvrhov pre všetky triedy a učiteľov určite zaberie veľa času. Čo všetko to obnáša?

Prípravou je pozbierať všetky informácie o školských a triednych akciách a potrebách učiteľov a potom je to ako riešiť také 3D sudoku. Často sa pri tom dostanem do stavu „flow“, čo je veľmi príjemné. Niekedy mám z rozvrhu pocit ako z dobrého umeleckého diela a inokedy, že je to taký nepodarený zlepenec. Nevieť, či to vidno, ale keďže vyučovanie beží, asi to nie je závažný rozdiel.

Čítaš občas aj Zverinec? Ak áno, čo ťa v ňom najviac zaujme?

Najviac ma zaujímajú reporty z akcií. Pohľad žiakov na výlety, lyžiarske a iné aktivity. To je vždy dobrá spätná väzba. Niekedy je veľmi vtipné pozrieť sa na to, aké rôzne veci intenzívne vnímame na akciách, my učiteľia, a aké veci sa zaryjú do pamäti žiakom. Je veľmi milé prečítať si aj rozhovory s kolegami.

**Ďakujeme za rozhovor.
Silvia Hitzingerová, Owls**



ROZHOVOR S EMMOU

EMMA PATRÍCIA PONGRÁCOVÁ je bývalá žiačka našej SZŠ (trieda Dots), ktorá momentálne študuje v Abu Dabí na NYUAD (New York University Abu Dabí). Jej štúdium na univerzite je veľmi zaujímavé. Emmu sme preto aj vyspovedali. Ktovie, možno bude práve ona pre niekoho inšpiráciou.

Emma, čo presne študuješ?

Študovala som biológiu a zároveň vedľajší odbor zo psychológie. Rozhodla som sa ísť na magisterské štúdium v odbore inovatívnej medicíny do Nemecka a Holandska ako súčasť programu Erasmus Mundus. (Emma úspešne získala titul BSc. - Bachelor of Science, pozn. redakcie).

Čím chceš byť, keď doštuduješ?

Pôvodne som chcela byť doktorkou a stále dúfam, že by sa mi to raz mohlo podariť. Zatiaľ som sa však rozhodla ísť smerom magisterského štúdia biológie alebo biotechnológií, takže uvidím, kam ma cesta zavedie a čo zo mňa napokon bude.

Kde všade si bola vďaka štúdiu a školám celkovo?

Môj prvý zážitok v zahraničí bol ešte počas štúdia na Bajkalskej, keď sme boli na jazykovo-poznávacom pobyte v Anglicku. Neskôr som sa rozhodla absolvovať dvojtýždňovú letnú školu v Anglicku. Potom som strávila rok v USA - počas strednej školy a odtiaľ som odišla študovať na vysokú školu do Abú Dabí.

Počas štúdia v Abú Dabí som absolvovala kurz v Nepále, ďalší v Argentíne a jeden semester som strávila v Šanghaji. Teraz už budem končiť štúdium v Abú Dabí, takže uvidím, kam povedú moje ďalšie kroky.

Máš za sebou niekoľko stáží. Ktorá z nich ťa zaujala najviac?

Najviac sa mi páčili dva typy stáží. Prvým bol výskum a druhým tzv. „medical shadowing“, teda pozorovanie iných lekárov pri práci v nemocniciach.

Práve medical shadowing bolo asi to najzaujímavejšie, čo som zažila. Jeden mesiac som strávila v Abú Dabí a dva týždne v Bratislave na neontologickom oddelení. Bola to neveriteľná skúsenosť, pretože som sa dostala aj na operačné sály a mohla som zblízka sledovať medicínske zákroky. Veľmi ma to bavilo, a práve preto ma medicína stále láka, hoci zatiaľ necítim, že je to pre mňa definitívna cesta.

Čo sa týka výskumu, jednu zaujímavú stáž som absolvovala v Taliansku. Najviac ma však baví práca na mojej bakalárskej práci v laboratóriu v Abú Dabí. Venujem sa výskumu malárie a konkrétne skúmam, ako infekcia maláriou ovplyvňuje funkciu mitochondrií v imunitných bunkách.



Aký rozdiel v kultúre ťa najviac prekvapil na školách v zahraničí?

Čo sa týka školstva, prekvapilo ma, že v Amerike sa veľmi sústreďujú na vytváranie vysoko špecializovaných odborníkov. Študenti si môžu už veľmi skoro vyberať predmety podľa svojho záujmu. Sú ľudia, ktorí počas štúdia vôbec nemali dejepis alebo geografiu.

Na jednej strane to umožňuje rýchlejšie vychovať odborníkov v konkrétnych oblastiach, no na druhej strane môže vzniknúť medzera vo všeobecnom prehľade. Avšak má to svoje čaro, lebo niektorí absolvujú vysokoškolskú matematiku už na strednej škole. A to je na tom to dobré, že ak si v niečom fakt dobrý alebo ťa niečo fakt baví, tak môžeš ísť omnoho rýchlejšie, ako by si sa mohol učiť v inom systéme. A kultúrny rozdiel je, že oni kladú veľký dôraz na spolupatričnosť, čo sa týka aj školy, a potom úplne inak vnímajú aj prestúpenie do iného, napríklad športového tímu. Pre nich to má úplne iný význam ako tu. A Abú Dabí je také medzinárodné mesto, že sa tam ani nedajú nájsť nejaké výrazné kultúrne znaky, ktoré by patrili iba Abú Dabí. Ale dôležitá vec, ktorú treba spomenúť je, že väčšinu času trávim v kampuse. Samozrejme, že sú tam aj interakcie mimo kampusu, ale je ich výrazne menej ako s ľuďmi v kampuse.

Koľko si mala rokov, keď si odišla zo Slovenska a prečo si sa tak rozhodla?

Na taký dlhší čas som odišla, keď som mala 17. Rozhodla som sa tak preto, lebo som chcela vidieť svet, pretože sa mi zdalo, že je toho toľko, čo som ešte nevidela a čo by som mohla vidieť. Vtedy som mala pocit, že by mi to otvorilo veľa dverí, čo teda pravda aj bola, ale ja som hlavne chcela, aby mi to otvorilo dvere do Ameriky, lebo to bol vtedy môj cieľ. Od toho som už teraz upustila, ale stále som veľmi rada za tú skúsenosť.

Čo bolo najťažšie na tom dlhodobom odchode zo Slovenska a z domova?

No, taká ľahká odpoveď je, že mi chýbalo slovenské jedlo a ľudia, ale v skutočnosti to bola taká tá stabilita, ktorú mám iba, keď som doma, lebo mám svoje zázemie a mám rodinu, s ktorou môžem rátať. Ale po nejakom čase v zahraničí sa to dá aj tam vybudovať. Aj teraz, keď som už štvrtý rok v Abú Dabí, tak stále mám taký pocit nie úplného domova, ale mám okolo seba ľudí, s ktorými môžem rátať. Napríklad, keď som bola v Amerike, moja hosťovská rodina mi tiež dala taký podobný pocit. Takže dá sa to nájsť aj v zahraničí, ale nie je to také isté ako doma.



Plánuješ sa na dlhší čas vrátiť na Slovensko?

Pôvodne som to neplánovala. Keď som prvýkrát odchádzala, tak som si hovorila, že dúfam, že sa už nevrátim, ale čím som staršia, tým viac rozmýšľam nad tým, že by som sa vrátila. Určite chcem ešte dokončiť školu v zahraničí, aj bakalárske, aj magisterské štúdium a potom uvidím.

Čo rada robíš vo voľnom čase?

Vo voľnom čase rada športujem. Športovala som celý život a neviem si predstaviť, že by som so športom prestala. Momentálne som v univerzitnom volejbalovom tíme a to mi zaberá asi najviac času okrem školy a výskumu. Okrem toho rada čítam a pozerám Formulu.

Aký predmet ťa najmenej bavil na základnej škole?

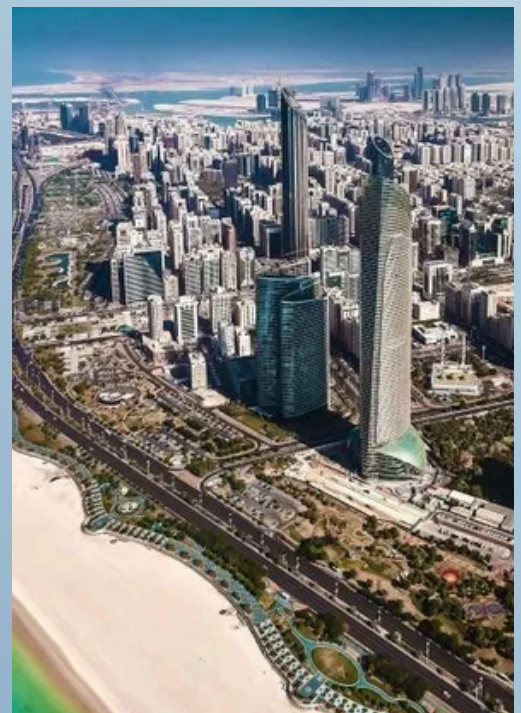
Asi dejepis. Momentálne si želám, aby som z neho vedela viac, lebo na základke som ho teda dosť ignorovala. Sú to zaujímavé veci, ktoré je vhodné vedieť, aby sa niektoré historické udalosti neopakovali.

Čo sa ti najviac páči na campuse tvojej univerzity v Abu Dabí? Lebo čo som pozerala, tak tam tie podmienky boli akože na inom leveli.

Áno, ono najväčší rozdiel tej školy a internátov je, že tam je všetko úplne nové. Celý campus vybudovali v roku 2010, takže všetko je nové, vyšperkované a vybavené najnovšími technológiami. Toto najviac vidieť napríklad v laboratóriách. A ďalšia vec, za ktorú som veľmi vďačná, sú naše športové priestory. Máme úžasnú halu, v ktorej trénujú špičkové svetové tímy. Chodia k nám hráči NBA, alebo, keď boli medzinárodné futbalové zápasy, tak k nám chodili trénovať. Je to zaujímavé z toho hľadiska, že k nám chodia takíto profesionáli a zároveň to môžeme využívať aj my.

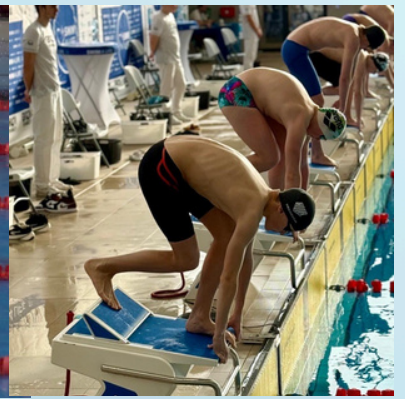
Keby si sa vrátila v čase na strednú školu pred odchodom zo Slovenska, zmenila by si niečo?

Asi nie. Boli časy, keď som si hovorila, že toto nikdy nedám. Ale tie skúsenosti, ktoré som nadobudla a ľudia, ktorých som spoznala, by som inak nikdy nezískala. Samozrejme, môže sa zdať, že niekde by boli lepšie podmienky, alebo by ma to dostalo niekam inam, ale momentálne som rada za to, kam som sa dostala.



**Ďakujeme za rozhovor.
Rozhovor viedla Adela Medová, 7. Eľs**

PLÁVANIE



Plávanie je šport, ktorý sa stal dôležitou súčasťou môjho života. Dnes mu venujem veľa času, ale nie vždy som iba plával. Najskôr som robil triatlon, kde som plával, bicykloval a behal. Tam som si uvedomil, že zo všetkých troch disciplín ma najviac baví a aj mi najviac ide plávanie. Keď som sa rozhodol naplno robiť plávanie, začal som viac trénovať a postupne som sa zlepšoval. Na plávaní ma najviac baví prekonávanie vlastných rekordov, súťaženie na pretekoch a vlnenie. Väčšinou sa na tréningy teším, ale niekedy vedia byť fakt ťažké, fyzicky aj mentálne.

Plávanie patrí medzi najzdravšie športy. Zapája takmer všetky svalové skupiny, zlepšuje kondičku, posilňuje srdce a pľúca a zároveň šetrí kĺby. Je to šport, v ktorom rozhoduje hlavne vlastný výkon. Vo vode bojujem s časom, s únavou a aj sám so sebou. Každá sekunda zlepšenia je výsledkom dlhých hodín tréningu. Práve preto si úspechy v plávaní treba veľmi vážiť. Plávanie ma naučilo disciplíne, vytrvalosti a trpezlivosti. Nie vždy sa mi darí podľa predstáv. Často si na pretekoch osobák nezlepším, ale práve pravidelný tréning a motivácia mi prinášajú výsledky. Okrem toho som vďaka plávaniu spoznal veľa nových kamarátov a zažil množstvo zaujímavých pretekov a sústredení.

Na Slovensku máme viacero kvalitných plaveckých bazénov. Medzi najznámejšie patria bazény v Bratislave, Šamoríne, Žiline a Košiciach. Veľmi dôležitým športovým centrom je aj športový komplex v Šamoríne, X-Bionic sphere, kde sa konajú medzinárodné podujatia, ako aj Majstrovstvá Európy juniorov, ktoré sa tu konali minulý rok. Taktiež tam chodia na sústredenia športovci z rôznych krajín. Stretol som tam plavcov z Nemecka, z Veľkej Británie a aj z Austrálie.

Počas svojho plaveckého obdobia som mal možnosť navštíviť aj zahraničné bazény. Najviac na mňa zapôsobil bazén v holandskom Eindhovene. Bol to jeden z najlepších bazénov, v akých som kedy plával. Moderné vybavenie, výborné podmienky na tréning a atmosféra veľkého športového centra z neho robili skvelý zážitok. Medzi najúspešnejších plavcov sveta patria napríklad Michael Phelps, ktorý získal veľmi veľa olympijských medailí (keby bol Phelps krajinou, tak by bol v počte zlatých olympijských medailí šiesty na svete), alebo Katie Ledecká, ktorá patrí medzi najlepšie vytrvalostné plavkyne histórie. Ich úspechy ukazujú, čo všetko sa dá dosiahnuť tvrdou prácou a odhodlaním.

Mnohí si myslia, že plávanie je jednoduchý šport, ale v skutočnosti si vyžaduje veľa úsilia. Tréningy bývajú náročné a niekedy je ťažké nájsť motiváciu. Veľa ľudí si podľa mňa myslí, že pri plávaní len prídeš na tréning, trochu si poplávaš a máš hotovo. V skutočnosti však na tréningu ideš často do svojho maxima, fyzického aj mentálneho, trénuješ hodiny a hodiny len preto, aby si sa zlepšil o pol sekundy. Keď však vidím svoje zlepšenie, alebo dosiahnem dobrý výsledok na pretekoch, viem, že všetka práca a bolesť stáli za to.

Som rád, že som si vybral práve plávanie. Je to šport, ktorý ma baví, pomáha mi zlepšovať sa a zároveň mi prináša veľa zážitkov. Verím, že sa mu budem venovať ešte dlhé roky, a že ma bude tešiť rovnako ako dnes. Možno sa mi raz podarí zaplávať na ešte väčších medzinárodných pretekoch a reprezentovať Slovensko medzi najlepšími plavcami sveta.

Bruno Hrehovčík, 8. Rays

SYNCHRONIZOVANÉ PLÁVANIE

Moje hobby je synchronizované plávanie. Robím ho od ôsmich rokov. Veľa ľudí tento šport ani nepozná, čo je podľa mňa veľká škoda, lebo je to krásny a veľmi náročný šport.

Spočíva v tom, že musíme byť veľmi umelecké a zároveň presné. Najťažšie na tom je to, že musíme robiť ťažké prvky, pri ktorých nedýchame, takže sú dvakrát ťažšie. Ja robievam disciplínu voľný tím, kde je osem dievčat. Spočíva to z troch vytláčačiek. Vyhadzujeme jedno dievča do vzduchu a tá tam robí akrobatické kúsky, ktoré si môžeme samy vybrať. Potom z piatich stojok. Stojka spočíva v tom, že sme dole hlavou a nohy máme hore nad vodou. Pomocou takzvaného podporného záberu sa vytláčame čo najvyššie a robíme rôzne technické prvky, ktoré si tiež môžeme vybrať. Pointou voľného tímu je mať čo najväčšiu náročnosť vytláčačiek a stojok.

Ja som začala najskôr plávať v Slávii STU, ale potom som prestúpila do luventy Aquatix kvôli lepším podmienkam. Od januára plávam aj v slovenskej reprezentácii a počas 2. až 7. júna som Slovensko reprezentovala na Majstrovstvách Európy mladších juniorov. Naša príprava bola taká, že sme cez víkendy a párkrát aj cez školu mali reprezentačné zrazy, kde sme sa stretávali dievčatá z rôznych klubov, ktoré vybrali a trénovali sme zostavu, ktorú sme neskôr predviedli na ME (v klube máme iné zostavy s inými dievčatami). Synchro ma veľmi baví a naplňa, aj keď teraz je to už fakt veľmi náročné a zábava to už rozhodne nie je. Som ale veľmi šťastná, že som sa do reprezentácie dostala, keďže to bol môj detský sen. Úprimne to nie je tak, ako som si predstavovala. Je to oveľa náročnejšie, nemáme skoro žiaden oddych a čas na regeneráciu, veľmi ťažko sa mi to stíha so školou, ale stojí to za to. Dúfam, že mi tento šport ešte dlho vydrží, lebo ma fakt naplňa, aj keď ho už robím na vysokej úrovni.

Laura Kiššová, 8. Rays

WEXL TRAILS

Minulý víkend som sa vybral do bikeparku Wexl Trails. Ja a pár ďalších ľudí sme tam mali celodenný tréning s trénerom. Vyrážali sme z domu už skoro ráno, aby sme tam stihli dôjsť načas. Wexl Trails sa nachádza približne hodinu od Viedne.

Keď sme tam prišli, išiel som si kúpiť lístok, a potom sme sa všetci stretli na parkovisku. Bolo nás tam asi sedem a jeden tréner. Tréner nám najprv skontroloval všetkým bicykle, brzdy, tlak v kolesách a odpruženie. Potom sme si obliekli chrániče a helmy a vyrazili sme smerom k lanovke.

Vyviezli sme sa hore lanovkou, kde sme na seba počkali a dali si spoločnú rozcvičku. Po zopár cvikoch sme sa išli rozjazdiť do hornej časti bike parku, ktorá je viac plynulá a nemá extrémne veľké skoky. Prvú jazdu sme išli bez zastavovania až po lanovku, aby si tréner pozrel, ako jazdíme. Počas jazdy si všimol rôzne úseky, na ktorých sme sa potom zastavovali a trénovali techniku.

Každá časť bola zameraná na niečo iné. Niekde sme trénovali správny postoj na bicykli, inde klopenie, skoky alebo prechod cez korene a kamene. Veľakrát sme jeden úsek išli aj niekoľkokrát za sebou, kým sme ho neprešli správne.

Keď sme prešli celú hornú časť bikeparku, išli sme dole na obed a dali si asi polhodinovú prestávku.

Po prestávke sme išli znovu jazdiť, ale tentokrát do dolnej časti bikeparku, ktorá je viac zameraná na technické traily a veľké skoky. Traily boli rýchlejšie a boli na nich väčšie skoky aj technické pasáže. Prvú jazdu sme išli pomalšie, aby sme si všetko pozreli a vedeli, čo nás čaká.

Ďalšiu jazdu sme už išli všetci za sebou a snažili sa skočiť čo najviac skokov. Niektoré boli menšie a jednoduchšie, ale boli tam aj veľké skoky. Nakoniec sa nám však celkom darilo a tréner zhodnotil, že môžeme skúsiť ešte väčšie skoky.

Neskôr sme sa presunuli na technické traily, ktoré sa skladajú hlavne z koreňov a kameňov. Učili sme sa, ako si vybrať najlepšiu stopu a správny postoj tela.

Keď sme si prešli všetko, čo sme mali naplánované, vyviezli sme sa ešte úplne hore a dali si pár jazd z vrchu až dole bez zastavenia.

Potom sme si išli ešte oddýchnuť dole na pumptrack, kde sme si už jazdili voľnejšie.

Podľa mňa sú Wexl Trails naozaj pre každého a celý areál je obrovský. Sú tam traily pre začiatočníkov aj pokročilých, takže si každý nájde niečo pre seba. Časť trailov sa nachádza v lese a časť na lúkach. Určite to odporúčam každému.

MOJE KRÁĽOVSKÉ HOBBY

Myslím si, že väčšina z nás má minimálne jedno hobby; aspoň jednu záľubu, ktorú rád robí. U niektorých je to čítanie, kreslenie, tancovanie, či spievanie, u mňa je to jednoznačne šach.

Základné informácie o šachu pozná takmer každý. Je to stolná hra pre dvoch hráčov, hrá sa na bielo-čiernej šachovnici, ktorá má 64 políčok. Väčšina ľudí pozná aj názvy šachových figúrok: kráľ, dáma, jazdci, strelci, veže a pešiaci. A mnohí poznajú aj základné pravidlá, ako: hráč je v „šachu“, keď cudzia figúrka útočí na jeho kráľa. Cieľom je dať súperovmu kráľovi šach-mat (to znamená, že kráľ je v šachu a nemá žiadne voľné políčko, na ktoré môže ísť bez toho, aby bol v šachu).

Nie každý však vie, že táto kráľovská hra vznikla v 6. storočí n. l. v Indii a získala popularitu medzi šľachtou, vďaka svojej podobe s vojenskými stratégiami. Postupne sa šach začal šíriť svetom, v 7. storočí v Perzskej ríši, v 8. storočí v Islamskom svete a napokon koncom 10. storočia aj v Európe. Dnes je to najpopulárnejšia stolná hra na svete.

Šach sa hrá aj profesionálne v troch kategóriách: Štandard (60 a viac minút na hráča), Rapid (viac ako 10 minút na hráča), Blitz (maximálne 10 minút na hráča). Záujemcovia sa môžu zapojiť aj do národnej šachovej federácie, ktorá následne prihlási člena do medzinárodnej šachovej federácie (FIDE). V nej získa hráč rating podľa úspešnosti na odohraných turnajoch (počíta sa v tzv. jednotke Elo). S každou výhrou nad ohodnoteným súperom sa zvýši hráčovi rating a naopak.

Som presvedčený, že v spojení so šachom ste už pravdepodobne počuli aj slová ako: veľmajster, medzinárodný majster, prípadne aj FIDE majster, ale možno ešte nevíete, ako sa tieto tituly získavajú. Skúsme to teda vysvetliť.

FIDE majstrom sa môže stať hráč, ktorý dosiahol rating 2300 Elo. Medzinárodným majstrom sa stáva hráč, ktorý dosiahol rating 2400 Elo, a získal tri normy. Norma je, keď sa hráč zúčastní turnaja (minimálne deviatich kôl) a hrá aspoň tretinu hier proti veľmajstrom a medzinárodným majstrom, pričom priemerný rating jeho súperov musí byť 2230 Elo, a zároveň musí hrať proti súperom aspoň z dvoch rôznych federácií (okrem jeho národnej) a tiež musí hrať v danom turnaji aspoň na úrovni hráča s ratingom 2450 Elo. Aby sa stal hráč veľmajstrom, musí mať rating 2500 aspoň raz vo svojej kariére a splniť tri veľmajstrovské normy, ktoré sú prísnejšie, ale podobné tým pre medzinárodných majstrov.

V histórii bolo veľmi veľa talentovaných šachových majstrov a je ťažké spomedzi nich vybrať tých najlepších, ale napriek tomu sa o to pokúsim a vyberám nasledujúcich:

- Bobby Fischer - známy ako najlepší hráč v histórii (mimochodom s IQ na úrovni 180-187)
- Mikhail Tal - kreatívny šachový génius s prezývkou Kúzelník z Rigy
- Paul Morphy - prvá šachová verejne známa superstar
- Richard Réti - svetový rekord za najviac hier odohratých naraz a naslepo (z nich 21 vyhral, 6 remizoval a iba 2 prehral) - a pochádzal z Pezinka!

Všetci z nich pozmenili šach svojimi pokrokovými hracími spôsobmi a šachová komunita si ich bude naveky pamätať.

Podľa ratingu dnes TOP 3 tvoria:

- Magnus Carlsen (2841 Elo)
- Fabiano Caruana (2792 Elo)
- Hikaru Nakamura (2792 Elo)

Šachisti po celom svete mi iste dajú za pravdu, že šach je prudko návykové hobby. Takže, čo poviete? Zahráme si partiu? Ale varujem vás, nebudete chcieť skončiť iba pri jednej!



Adam Cadmon Tchambak, 8. Rays



DEŇ ZEME

Je to sviatok, ktorý si každoročne pripomínáme 22. apríla. Tento rok pripadol na stredu. Deň Zeme je sviatok, ktorý poukazuje hlavne na ekológiu a upozorňuje na poškodzovanie životného prostredia. Vďaka nemu si viac uvedomujeme, čo všetko naša planéta pre nás urobila ako aj to, že si ju musíme chrániť.

História
Prvýkrát sa Deň Zeme začal formovať v roku 1969 v USA. Vznikol ako reakcia na vtedajšie znečistené prostredie. Hlavným cieľom kampane bolo zvýšiť energetickú účinnosť, potrebu recyklovať odpad a hľadať obnoviteľné zdroje energie. Veľký ohlas to malo najmä medzi študentmi, a preto v roku 1970 vznikla prvá oslava Dňa Zeme. O rok neskôr ho začalo oslavovať aj OSN. V roku 1990 sa k Amerike pripojil aj zvyšok sveta a sviatok sa tak stal skutočne svetovým. Pripojilo sa 140 štátov a viac ako 200 miliónov ľudí.

Význam
Deň Zeme má každý rok nejakú tému. Tento rok bola téma „Naša sila, naša planéta“. Znamená to, že ochrana planéty a životného prostredia závisí od každého z nás. Je výsledkom našich každodenných rozhodnutí a všetci máme tú silu nejakú pomôcť. Pokrok vzniká spoluprácou komunit, odborníkov a inštitúcií, ktoré hľadajú praktické a udržateľné riešenia. V súvislosti s Dňom Zeme pripravila Štátna ochrana prírody SR množstvo ekoaktivít pre deti, študentov aj širokú verejnosť. Programy zahŕňajú rôzne prednášky, exkurzie, ekohry a práce v teréne naprieč celým Slovenskom. Celosvetovo sa Deň Zeme nazýva Earth Day. Tento sviatok sa neoslavuje len symbolicky, ale hlavne praktickými činmi. Mestá a obce vyzývajú obyvateľov, aby sa zapájali do vysádzania stromov a zelene, recyklovali odpad, šetrili energiou a zdrojmi, nakupovali rozumnejšie, či využívali viac ekologickú dopravu. Dôležité je ale to, aby sme sa k životnému prostrediu správali šetrne celý rok a nie iba počas Dňa Zeme. Planétu máme iba jednu a musíme ju chrániť.

Deň Zeme na našej škole
Naša škola sa o ekologické dni naozaj zaujíma. Práve preto prebehol vo štvrtok 23. apríla 2026 Deň Zeme. Program si pripravila trieda Hikers za pomoci pani učiteľky Janky Šutriepkovej. Aktivity prebiehali na školskom dvore a boli určené pre 2. a 3. stupeň našej školy. Ako trieda ste mohli získať aj špeciálne zelené body za to, koľko izbových rastlín ste zasadili. Tieto body sa zarátavajú do súťaže o Zelenú triedu – najčistejšiu triedu. Ďalej sa program skladal z rôznych zaujímavých aktivít. Vyrábali sa korytnačky, plagáty, žiaci sa mohli dozvedieť viac o endemitoch a o tom, kde sa nachádzajú. Bola tu aj náučná prednáška o Jane Goodallovej. Bola to britská biologička, ktorá sa zaoberala najmä výskumom šimpanzov. Zistila napríklad, že šimpanzy sú mäsožravce, dokážu používať nástroje a ukazujú svoje emócie. Ako zábavnú aktivitu ste si mohli zahrať hru Lodky.

Deň Zeme je, ako som už spomínala, veľmi dôležitý, pretože si pripomínáme všetko, čo naša planéta dokáže. Mali by sme sa naozaj viac zaujímať o ochranu životného prostredia. Vďaka Dňu Zeme sme na našej škole mohli žiakom priblížiť rôzne témy týkajúce sa životného prostredia. Každý ďalší deň nám dáva šancu, aby sme boli lepší a ohľaduplnejší.

Nina Hrdlíková, Negotiators

Zdroje:

<https://www.sopsr.sk/web/?cl=21284>

<https://www.zmos.sk/mid/536720/den-zeme--nasa-sila--nasa-planeta-oznam.html>



PLYTVANIE POTRAVINAMI

Plytvanie potravinami je celosvetový problém, ktorý významným spôsobom negatívne ovplyvňuje naše životné prostredie. Spolu s nezjedným jedlom totiž končia v koši aj vzácne prírodné zdroje, akými sú voda, pôda, energia a práca, ktoré sa spotrebujú pri pestovaní, spracovaní a distribúcii. Môžeme ho vnímať aj ako veľmi neetické, vzhľadom na to, že na svete trpí hladom približne 870 miliónov ľudí. Chudobným ľuďom by sa ušlo asi 1,2 tony potravín na osobu ročne, ak by sme im rozдали všetko naše vyhodnené jedlo.

Viac ako tretina všetkého jedla, vyprodukovaného na ľudskú spotrebu, sa vôbec neskonzumuje (údaj z roku 2011 podľa FAO). Myslíte si, že sa táto situácia za posledných desať rokov zmenila? Zmenila. K horšiemu.

Potravinami sa plytvá v každej krajine, naprieč celým dodávateľským reťazcom, od počiatočnej poľnohospodárskej produkcie až po konečnú spotrebu v domácnostiach. Dôvody plytvania sú naozaj rôzne:

- tovar je po dobe spotreby (aj napríklad len deň starý chlieb)
- má poškodený obal
- nezujem zákazníkov
- nadúroda
- nízke výkupné ceny
- nesprávna veľkosť, nevyhovujúca farba, krivo nalepená etiketa, príliš zakrivené šalátové uhorky, nedostatok miesta v regáloch supermarketu ...



Ak by sme vedeli lepšie skladovať jedlo, sledovali dátum spotreby, viac plánovali nakupovanie potravín, alebo jednoducho chceli, mohli by sme sa tomuto problému aspoň trochu vyhnúť. Ak by každý z nás dával pozor a neplytval jedlom, tak by sme v konečnom dôsledku spravili veľký rozdiel. Ide aj o to, že plytvanie spôsobuje až 10% emisií plynov zodpovedných za globálne otepľovanie. Práve preto tu mám pre vás pár tipov, ako sa vyhnúť zbytočnému plytvaniu.

- Plánovanie nákupov

Kupujte len toľko, koľko potrebujete. Skúste si naplánovať, aké jedlá budete variť a pozrite si aj, či viete použiť niečo z toho, čo už máte doma. Nechodte do obchodov hladní, pretože potom sa len ťažko odoláva všetkému tomu jedlu. Potom by ste si do košíka prihodili aj to, čo naozaj nepotrebuje.

- Sledujte dátumy

Je dôležité, aby ste vedeli rozoznať rozdiely medzi dátumom minimálnej trvanlivosti a dátumom spotreby.

Dátum minimálnej trvanlivosti: Tieto potraviny môžete jesť aj po uplynutí ich trvanlivosti. Je možné, že po uplynutí dátumu potravina stratí svoju chuť, vôňu, štruktúru. Ak je obal neporušený a potravina vonia a chutí tak, ako by mala, jej konzumácia by mala byť bezpečná. Patria sem potraviny ako ryža, cestoviny, sušienky a čokoláda.

Dátum spotreby/spotrebujte do: Z mikrobiologického hľadiska podliehajú tieto potraviny rýchlej skaze. Po uplynutí ich dátumu by sa nemali konzumovať, pretože môžu ohroziť vaše zdravie. Patria sem jogurty, mäso, ryby a šaláty.

- Skladovanie potravín

Na balených potravinách uvádzajú výrobcovia spôsob správneho skladovania, a je dôležité sa ním riadiť, aby vydržali potraviny čo najdlhšie čerstvé.

Držte sa pravidla, že dopredu v poličkách ukladáme veci so skorším dátumom spotreby a dozadu s neskorším. Aj ukladanie jedál do chladničky má svoj systém. Na horné police by sa mali ukladať syry, maslo a vajcia. V stredných zase ostatné mliečne výrobky, údeniny a polotovary. Do spodných poličiek sa dávajú jedlá, ktoré sa rýchlo kazia. Napríklad mäso a ryby. Do dolnej priehradky patrí ovocie a zelenina, avšak nie hocijaká. Rajčiny, banány alebo citrusové plody je lepšie nechávať vonku, mimo chladničky.

- Kompostovanie

Premeňte odpad z jedla na kvalitné hnojivo. Budete mať lepší pocit, pretože jedlo sa organicky rozloží a ešte z toho máte hnojivo pre vašu záhradu alebo rastliny. Treba si ale nájsť presný postup, ako založiť kompost a tiež, čo všetko doň môžete dať.



KVÍZ

Vzhľadom na to, že plytvanie je obrovský problém, ktorý sa veľmi nezlepšuje, je dobré mať predstavu o tom, koľko sa v realite plytvá. Možno nás to konečne donúti k lepšej zmene.

1. Koľko odpadu potravín sme na Slovensku vyprodukovali za rok 2020?
 - a. 300 tisíc ton.
 - b. 456 tisíc ton.
 - c. 527 tisíc ton.
2. Koľko potravinového odpadu pripadá na jedného Cyperčana (za rok)?
 - a. 105 kg
 - b. 86 kg
 - c. 397 kg
3. Koľko percent Slovákov si nemôže dovoliť poriadny obed každý druhý deň?
 - a. 18%
 - b. 12%
 - c. 5%
4. Koľko percent potravinového odpadu tvorí ovocie a zelenina?
 - a. 49%
 - b. 25%
 - c. 41%



Nina Hrdlíková, Negotiators

Odpovede: 1. b, 2. c, 3. b, 4. a

Zdroje:

<https://www.nulaodpadu.sk/neplytvajme-jedlom>

<https://free-food.sk/plytvanie/fakty-o-plytvani/>

<https://www.hecht.sk/Tema/zahrada/domace-kompostovanie-ako-zalozit-kompost-na-zahrade>

<https://ekorestart.sk/zaujímavosti-o-potravinovom-odpade/>

VOLNÁ RUBRIKA

MOJE ŠTÚDIUM V USA

Sedím a pozerám sa na bazén a netuším, ako začať. Posledný rok bol asi najlepší rok v mojom živote. Posledný rok som totiž v Amerike - ako výmenný študent. Vôbec sa necítim ako niekto zvonka, ale mám pocit, akoby som tu bol doma.

Do Ameriky som vždy chcel ísť. Ako veľa z nás, ja som taktiež pozeral seriály a filmy, kde ukazovali skvelý stredoškolský život v Amerike. Ja som to chcel vyskúšať tiež.



Amerika bola podľa mňa výborná voľba, lebo je to skvelá kombinácia športu a angličtiny. Celkovo sa tu dostať nebolo ťažké. Ja som využil služby agentúry a s nimi sme to celé vybavili. Stačilo iba zopár anglických testov, esej a nejaké krátke video o mne, aby si ma hostiteľská rodina na základe neho vybrala. Ja som sa dostal do mesta Niles v štáte Michigan. Na začiatku si ma vybrala rodina, ktorá nebola pre mňa. Po dvoch mesiacoch som ju vymenil a išiel som bývať ku kamarátom, ktorých som si tu našiel. Stal som sa novým členom rodiny Kirdolls. Mali päť synov, všetci športovci a k tomu mali ešte jedného nemeckého exchange študenta. Ja som k nim zapadol a boli sme siedmi bratia. Aj po skončení programu ich určite budem chodiť navštevovať a zostanem v kontakte. Ak by som mal dať jednu najdôležitejšiu radu pre ľudí, ktorí chcú ísť na takýto program, bolo by to to, že najdôležitejšia je hostiteľská rodina. Ak musíte, zmeňte ju. V tej rodine sa máte cítiť ako člen, nie ako návštevník alebo cudzinec.

Ako rok plynul, ja som sa venoval rôznym športom. V Amerike tieto stredoškolské športy oslavujú, a ak sa dostanete do tímu, budete hviezdou. Ja som na jeseň hral futbal. Očakávane, my, európski exchange študenti, sme dominovali. Mne sa sezóna veľmi páčila, lebo som mal s kamarátmi každý deň tréning alebo zápas a často sme opustili školu skôr, aby sme ju išli reprezentovať na zápas. Cesty tam a späť, hlavne po výhre, sú na nezabudnutie. Popri futbale sme celá škola chodili podporovať americký futbal. Všetci oblečení v jednej tematike. Nikdy som americký futbal nesledoval, ale byť tam so všetkými približne 800 spolužiakmi na strednej škole, je neuveriteľný zážitok.

Ja síce zimu veľmi nemusím, ale túto som si veľmi užil, aj keď bolo 40 cm snehu tri dlhé mesiace. Užil som si ju, lebo som hral basketbal. Ja som nikdy predtým basketbal nehral a na začiatku to bolo vidno. Ale kamoši mi tu pomohli. Dostal som sa nejakým zázrakom do B-tímu školy, asi preto, že tréner vo mne niečo videl. Mal som nejaké skvelé momenty, ale oveľa viac ma bavilo chodiť povzbudzovať varsity tím (A-tím) s celou školou. Basketbal je tu ako náboženstvo. Všetci to berú vážne a je to pre nich dôležité. Šport tu zjednocuje ľudí neskutočným spôsobom. Hocikomu by som poradil, nech sa zúčastní na čo najväčšom množstve aktivít a športov. Nebude to ľutovať.

Prišla jar, basketbal skončil a ja som začal s atletikou. S jarou sa zároveň blížil koniec roka. Ja, ako exchange student, som bol kvázi „senior” alebo maturant. A seniori končili školu 20. mája. Ako senior som mal senior experience. Tu seniorov oslavujú, preto sme mali prom, výlety a nakoniec aj graduation. Škola je tu celkovo ľahšia, čiže celý rok bol oveľa zábavnejší a viac orientovaný na šport. Mám oveľa viac spomienok a kamarátstiev ako zo Slovenska. Keby som mohol, najradšej by som tu zostal.

Tento rok ubehol veľmi rýchlo, pred pár dňami bola graduation. Stále neviem tomu uveriť, že je koniec. Ja si musím, bohužiaľ, ešte dokončiť dva roky na Bajkalskej, ale všetci ostatní kamaráti odtiaľto idú na vysoké školy. Tým som si tak uvedomil, ako rýchlo čas letí a že si ho treba užiť naplno. Myslím si, že tento rok som trochu dospel a osamostatnil sa. Ja som celkom extrovertný typ, čiže som sa ani veľmi nebál sem ísť a kamarátov si nebolo ťažké nájsť. Ale verím, že hocikto z vás by si rok v Amerike užil rovnako dobre ako ja, stačí skúšať nové veci a trochu vyjsť z komfortnej zóny. Ľudia vás tu prijmú takých, akí ste.

Na záver by som dodal, že ak sa rozhodnete ísť niekam na exchange year, je jedno, kam. Bude to fantastická experience a posuniete sa ďalej, ako človek.

Bruno Kranner, 2. Pets



POZNÁVANIE GRUZÍNSKA

Počas veľkonočných prázdnin som bol v Gruzínsku. Leteli sme z bratislavského letiska o 19:00 a o 3 hodiny a 15 minút sme boli na letisku Kutaisi. Tam sme počkali na tatkovho kamaráta, ktorý tam býva so svojou rodinou. Ešte predtým, ako prišiel, sme stretli jeho príbuzného, s ktorým sme sa pozdravili, a ktorý nám ukázal miesto, kde sme sa mali stretnúť. Keď po nás tatkov kamarát prišiel, bolo už 23:00, ale aj tak sme zvládli trojhodinovú cestu do hotela v Tbilisi – hlavnom meste Gruzínska, kde sme sa ubytovali a konečne sme mohli ísť spať.

Ďalší deň sme sa zobudili neskoro, a preto sme zmeškali raňajky. Bolo to však v poriadku, pretože nám tatkov kamarát, ktorý to tam veľmi dobre poznal, ukázal veľmi dobrú kaviareň, kde podávali raňajky celý deň. Potom sme išli do mesta. Najprv nám ukázal známe sírne kúpele, ktoré sme na druhý deň aj navštívili. Neskôr sme zamierili k jeho domu, kde sme sa naobedovali.

Mesto sa mi veľmi páčilo, ale miestami sa tam nachádzali schátrané opustené domy. Čím bližšie sme boli k centru, tým ich bolo menej. Zaujímavé boli aj psy na uliciach. Bolo ich tam tak veľa, že sa nedali všetky pochytať a umiestniť do útulkov. Preto im dávali na ucho značky – zelená znamenala, že pes je pokojný, žltá, že môže byť nebezpečný, a červená, že je agresívny. Prekvapilo ma, že aj psy s červenou značkou po označení opäť pustili na ulicu. Bol to dosť smutný pohľad, lebo niektoré psy boli hladné. Na druhej strane však mali niektoré svoje ulice, kde ich miestni obyvatelia poznali a dobre ich krmili. Dokonca si ich niektorí ľudia brali domov.





Počas ďalších dní sme navštívili rôzne pamiatky. Ako prvé sme navštívili etnologické múzeum v prírode, ktoré sa nachádza na kopci nad Tbilisi. Boli tam domy z rôznych regiónov Gruzínska a bolo ich naozaj veľa. Niektoré mali dokonca aj 500 rokov. Najviac ma prekvapilo, že všetky tieto domy boli originálne. Rozobrali ich na pôvodných miestach a potom ich presne poskladali v múzeu.

Keď sme sa odtiaľ vrátili, bolo už neskoro, a tak sme šli spať. Na ďalší deň sme sa vybrali na turistiku do hôr. Keď sme po niekoľkých hodinách konečne vyšli na vrchol, sadli sme si do kaviarne a dali si gruzínsku sladkosť, ktorá sa volá čurčchela. Potom sme zistili, že sa tam nachádza aj lunapark, ktorý existuje už viac ako 100 rokov. Nanešťastie boli všetky atrakcie zatvorené, takže sme si ho mohli iba prezrieť a potom sme sa vrátili domov.

Ďalší deň sme navštívili galériu, aby sme sa pozreli tvorbu gruzínskych maliarov a umelcov. Bolo tam veľmi veľa obrazov a strávili sme tam viac ako tri hodiny. Potom sme išli do známych sírnych kúpeľov. Tbilisi sa nachádza na horúcich sírových prameňoch, a práve preto sú tieto kúpele také známe. Vnútri to bolo veľmi pekné, nachádzali sa tam rôzne vzory a veľmi sa mi tam páčilo. Kúpele sú také známe, že ich navštívil aj básnik Alexander Puškin a zanechal tam po sebe odkaz (pozri obrázok).

Ďalší deň sme predpoludním išli do známeho bábkového divadla, ktoré založil Rezo Gabriadze. Pozreli sme si vymyslený príbeh o tom, ako Gruzínsko získalo diamant Shah Diamond, ktorý skutočne existuje. Popoludní sme sa autom presunuli z Tbilisi na vidiek. Ubytovali sme sa všetci spolu v domčeku, kde sme ochutnali rôzne gruzínske špeciality. Dali sme si gruzínsky šašlik, chinkali a dva druhy chačapuri.

Potom sme už len prenovali v domčeku a ráno odleteli späť na Slovensko.

Artem Belkin, 8. Rays





NAŠA PARTIČKA PAVÚKOV SA UŽ NEVIE DOČKAŤ PRÁZDNIN. POČASIE SA USTAVIČNE MENÍ, NO NAŠI PAVÚCI SA CHCÚ PRIPRAVIŤ PORIADNE NA PRÁZDNINY, ABY SI ICH UŽILI. CHCÚ SI ATRAKCIE POSTAVAŤ UŽ TERAZ, ABY MALI POKOJ UŽ CEZ PÁZDNINY. NO V ŠKOLE ZAČÍNA BYŤ CHAOS, LEBO UŽ BUDE KONIEČ ŠKOLSKÉHO ROKA A VŠIMLI SI NIEČO NOVÉ V ŠKOLE - NOVÚ KONKURENCIU...

NUFY

AHOJTE! MÁME MENŠÍ PROBLÉM. DNES SOM CHCEL STAVAŤ TRAMPOLÍNU Z PAVUČINY NA KRÍKOC, NO VIDEL SOM TAM INÉ PAVUČINY A NEBOLI OD PAVÚKA. VIDELI STE TO?

STRANGE



ÁNO VIDEL, TO BUDÚ URČITE NEJAKÍ PARAZITY

HAXO

JA SOM SA TAM IŠLA POZRIEŤ A VIDELA SOM TAM STOVKY LARIEV A NA PAVUČINÁCH VEĽKÉ KVAPKY VODY. PAVUČINY AĽ NEVYZERALI AKO NAŠE, VYZERALI SKÔR AKO PAVUČINOVÉ HNIEZDA.

NO NEVIEM, O TAKOMTO DRUHU PAVUČÍN SOM VEĽA NEPOČUL.

LEVO

JA SOM SA TO AJ SKÚŠAL ZNIČIŤ, ABY SME TAM MOHLI POSTAVIŤ BEŽECKÚ DRÁHU, ALE NIČ SA NESTALO. MOŽNO SPOLU TO ZVLÁDNEME.

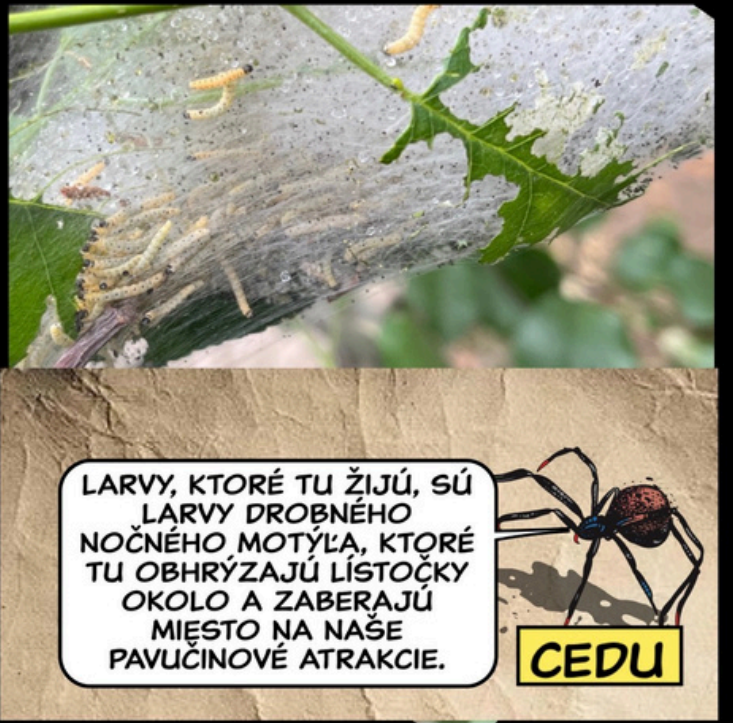
ČEDU



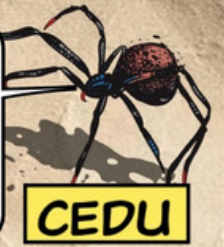
LAPY



AKO SA POZERÁM
NA TIETO
PAVUČINY, SKORO
VÔBEC NIE SÚ
POŠKODENÉ.



LARVY, KTORÉ TU ŽIJÚ, SÚ
LARVY DROBNÉHO
NOČNÉHO MOTÝĽA, KTORÉ
TU OBHRÝZAJÚ LÍSTOČKY
OKOLO A ZABERAJÚ
MIESTO NA NAŠE
PAVUČINOVÉ ATRAKČIE.



NO A MOŽNO DOBRE,
ŽE NEMAJÚ VEĽA
MIESTA NA PAVUČINY,
LEBO KEBY MALI, NAŠ
ŠKOLSKÝ DVOR BY
MOHOL VYZERAŤ PO
PRÁZDNIACH ASI
TAKTO



Yuck!
HORRIFIC!

MADE WITH COMIC BOOK!





Ďakujeme redakcii a čitateľom,
pre ktorých časopis spoločne
tvoríme.

Jún 2026

Bajkalská 20

Bratislava

